

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 495

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 19 iunie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 117 din 28 februarie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 375 și art. 377 din Codul de procedură penală, cu referire la art. 38 din Codul penal	2-4
Decizia nr. 158 din 14 martie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal	4-6
Decizia nr. 174 din 26 martie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 4 (cu referire la abrogarea art. 11 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România) din Legea nr. 111/2017 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 98/2016 pentru prorogarea unor termene, instituirea unor noi termene, privind unele măsuri pentru finalizarea activităților cuprinse în contractele încheiate în cadrul Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare pentru finanțarea Proiectului privind reforma sistemului judiciar, semnat la București la 27 ianuarie 2006, ratificat prin Legea nr. 205/2006, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative.....	7-9
Decizia nr. 272 din 23 aprilie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, în redactarea anterioară modificării acestora prin Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale	10-12
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
390. — Hotărâre pentru aprobarea Notei de fundamentare privind necesitatea și oportunitatea efectuării cheltuielilor aferente proiectului de investiții „Achiziție sediu pentru Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații”	13-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 117**

din 28 februarie 2019

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 375 și art. 377
din Codul de procedură penală, cu referire la art. 38 din Codul penal**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 375 și art. 377 din Codul de procedură penală, cu referire la art. 38 din Codul penal, excepție ridicată de Ionuț Mărgean în Dosarul nr. 2.807/114/2017 al Tribunalului Buzău — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.473D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Arată că instanța de contencios s-a mai pronunțat asupra constituționalității acestor dispoziții, dintr-o perspectivă identică, respingând excepțiile de neconstituționalitate, ca neîntemeiate, de exemplu, prin Decizia nr. 220 din 17 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 26 iunie 2018.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 19 septembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 2.807/114/2017, **Tribunalul Buzău — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 375 și art. 377 din Codul de procedură penală, cu referire la art. 38 alin. (1) și alin. (2) din Codul penal**, excepție ridicată de Ionuț Mărgean. Excepția a fost ridicată cu ocazia soluționării unei cauze penale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile criticate nu permit persoanei trimise în judecată pentru comiterea unor infracțiuni aflate în concurs să recunoască comiterea doar a uneia sau a unora dintre aceste infracțiuni. În această situație, inculpatul este pus în situația fie de a recunoaște fapte pe care nu le-a comis, pentru a beneficia de prevederile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, fie de a nega comiterea tuturor faptelor pe care le-a comis, pentru a-și dovedi nevinovăția pentru faptele pe care nu le recunoaște, pierzând astfel beneficiul oferit de prevederile anterior menționate. În această manieră de reglementare a procedurii abreviate, justiția penală devine un fel de „târg”, prevederile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală transformându-se într-o „ofertă promoțională” pusă la dispoziție de legiuitor inculpaților care recunosc fapte pe care nu le-au comis, pentru a putea beneficia de reducerea limitelor de pedeapsă și pentru faptele pe care le-au comis.

6. Apreciază că cea mai echitabilă soluție din punct de vedere constituțional ar fi aceea ca instanța de judecată să ia act de poziția procesuală a inculpatului care solicită ca judecata să aibă loc în baza procedurii abreviate numai pentru una sau unele dintre faptele concurente pentru care a fost trimis în judecată, să soluționeze această cerere în sensul admiterii, al respingerii sau al prorogării soluționării cererii odată cu fondul și apoi să continue judecata cu administrarea de probe în raport cu infracțiunile concurente nerecunoscute, urmând ca la final să se pronunțe asupra tuturor infracțiunilor concurente pentru care inculpatul a fost trimis în judecată. Susține că, în cazul infracțiunilor concurente, indiferent de procedura parcursă, abreviată ori de drept comun, modalitatea de stabilire a pedepsei este identică. În cazul procedurii abreviate, legea penală nu prevede aplicarea unei pedepse unice, globale, pentru toate infracțiunile concurente, pentru a face inaplicabilă această procedură, în situația în care inculpatul recunoaște numai una sau unele dintre infracțiunile concurente pentru care a fost trimis în judecată.

7. **Tribunalul Buzău — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, dispozițiile criticate reprezentând o opțiune de politică penală a legiuitorului.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor criticate dintr-o perspectivă identică, respingând excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Face referire la Decizia nr. 250 din 7 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 11 iunie 2015, Decizia nr. 484 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 10 august 2015, Decizia nr. 726 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 26 noiembrie 2015, Decizia nr. 253 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 528 din 14 iulie 2016, Decizia nr. 275 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 22 iulie 2016, Decizia nr. 750 din 13 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 2 februarie 2017, Decizia nr. 245 din 7 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 30 iunie 2015, Decizia nr. 342 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 3 iunie 2015, Decizia nr. 486 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 22 septembrie 2015, Decizia nr. 334 din 24 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 637 din 19 august 2016, și Decizia nr. 565 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 693 din 7 septembrie 2016.

10. **Avocatul Poporului** arată că principiul legalității implică o obligație pozitivă a legiuitorului, de a reglementa prin texte clare și precise. Norma juridică trebuie să fie enunțată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își controleze conduita, să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar

putea rezulta dintr-o anumită faptă. Analizând cele trei texte legale criticate, Avocatul Poporului susține că procedura în cazul recunoașterii învinuirii, cu toate aspectele pe care aceasta o presupune, reprezintă opțiunea legiuitorului, potrivit politicii sale penale. Prin urmare, textele legale criticate nu sunt de natură a încălca prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție. În continuare, face referire la jurisprudența Curții Constituționale prin care aceasta a respins, ca neîntemeiată, excepțiile de neconstituționalitate referitoare la aceleași dispoziții, din perspectiva unor critici identice.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 375 și art. 377 din Codul de procedură penală, cu referire la art. 38 alin. (1) și alin. (2) din Codul penal, cu următorul cuprins:

— Art. 375 din Codul de procedură penală: „(1) *Dacă inculpatul solicită ca judecata să aibă loc în condițiile prevăzute la art. 374 alin. (4), instanța procedează la ascultarea acestuia, după care, luând concluziile procurorului și ale celorlalte părți, se pronunță asupra cererii.*

(1¹) *Inculpatul poate recunoaște faptele și solicita judecarea cauzei în condițiile prevăzute la art. 374 alin. (4) și prin înscris autentic.*

(1²) *În cazurile prevăzute la alin. (1) și (1¹), dacă inculpatul este minor, este necesară și încuviințarea reprezentantului său legal.*

(2) *Dacă admite cererea, instanța întreabă părțile și persoana vătămată dacă propun administrarea de probe cu înscrisuri.*

(3) *Dacă respinge cererea, instanța procedează potrivit art. 374 alin. (5)—(10).”;*

— Art. 377 din Codul de procedură penală: „(1) *Dacă a dispus ca judecata să aibă loc în condițiile prevăzute la art. 375 alin. (1), instanța administrează proba cu înscrisurile încuviințate.*

(2) *Înscrisurile pot fi prezentate la termenul la care instanța se pronunță asupra cererii prevăzute la art. 375 alin. (1) sau la un termen ulterior, acordat în acest scop. Pentru prezentarea de înscrisuri instanța nu poate acorda decât un singur termen.*

(3) *Dispozițiile art. 383 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.*

(4) *Dacă instanța constată, din oficiu, la cererea procurorului sau a părților, că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare trebuie schimbată, este obligată să pună în discuție noua încadrare și să atragă atenția inculpatului că are dreptul să ceară lăsarea cauzei mai la urmă. Dispozițiile art. 386 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.*

(5) *Dacă pentru stabilirea încadrării juridice, precum și dacă, după schimbarea încadrării juridice, este necesară administrarea altor probe, instanța, luând concluziile procurorului și ale părților, dispune efectuarea cercetării judecătorești, dispozițiile art. 374 alin. (5)—(10) aplicându-se în mod corespunzător.”;*

— Art. 38 din Codul penal: „(1) *Există concurs real de infracțiuni când două sau mai multe infracțiuni au fost săvârșite de aceeași persoană, prin acțiuni sau inacțiuni distincte, înainte de a fi condamnată definitiv pentru vreuna din ele. Există*

concurs real de infracțiuni și atunci când una dintre infracțiuni a fost comisă pentru săvârșirea sau ascunderea altei infracțiuni.

(2) *Există concurs formal de infracțiuni când o acțiune sau o inacțiune săvârșită de o persoană, din cauza împrejurărilor în care a avut loc sau a urmărilor pe care le-a produs, realizează conținutul mai multor infracțiuni.”*

14. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) potrivit căruia, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi și art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție și art. 23 alin. (12) potrivit căruia nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii. Totodată, sunt invocate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție, art. 7 și art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici identice. Astfel, Curtea, prin Decizia nr. 484 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 10 august 2015, Decizia nr. 726 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 26 noiembrie 2015, Decizia nr. 753 din 13 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 2 februarie 2017, Decizia nr. 723 din 6 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 13 aprilie 2017, Decizia nr. 220 din 17 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 26 iunie 2018, Decizia nr. 253 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 528 din 14 iulie 2016, a constatat constituționalitatea dispozițiilor criticate.

16. Cu aceste prilejuri, Curtea a reținut că procedura simplificată de judecată în cazul recunoașterii învinuirii nu constituie o noutate în materie procesual penală, fiind reglementată pentru prima dată de dispozițiile art. 320¹ din vechiul Cod de procedură penală — introduse prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor —, cu titlul de derogare de la dreptul comun, ce presupune soluționarea cu celeritate a unor cauze penale pentru care cercetarea judecătorească propriu-zisă devine redundantă, întrucât în faza de urmărire penală au fost dezlegate toate aspectele legate de existența infracțiunii și de vinovăția inculpatului.

17. Curtea a statuat că reducerea limitelor speciale de pedeapsă ca urmare a recunoașterii învinuirii nu poate fi convertită într-un drept fundamental, ci reprezintă un beneficiu acordat de legiuitor, potrivit politicii sale penale, în anumite condiții, printre care se numără și recunoașterea în totalitate a faptelor reținute în sarcina inculpatului, tocmai caracterul integral al recunoașterii învinuirii fiind cel care face inutilă efectuarea cercetării judecătorești, așa cum este reglementată aceasta de dispozițiile art. 374 alin. (5)—(10) din actualul Cod de procedură penală. Având în vedere efectele procedurii de judecată simplificate, instanța poate respinge, în baza unor criterii obiective și rezonabile, cererea formulată de inculpat, întrucât, indiferent că recunoașterea învinuirii este totală sau parțială, ceea ce prevalează este existența unui proces echitabil, despre care nu se poate vorbi în măsura în care se neagă principiul aflării adevărului. Prin urmare, nu simpla recunoaștere a învinuirii, chiar și integrală, este determinantă pentru a se da eficiență unui proces echitabil desfășurat în limitele legalității și imparțialității, aceasta constituind doar o condiție procedurală, ci stabilirea vinovăției inculpatului cu privire la faptele reținute în sarcina sa.

18. De altfel, având în vedere tocmai riscul exercitării de presiuni asupra inculpatului spre a-și recunoaște vinovăția și cu

privire la fapte pe care nu le-a săvârșit, posibilitatea instanței de a respinge cererea de judecare a cauzei potrivit procedurii simplificate constituie o garanție a dreptului la un proces echitabil, consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Judecătorul nu este obligat, în absența convingerii cu privire la sinceritatea inculpatului — chiar dacă acesta recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa —, să admită cererea formulată de inculpat, ceea ce reprezintă o materializare a principiului constituțional al înfăptuirii justiției de către instanțele judecătorești, consacrat de art. 124 din Legea

fundamentală. Prin urmare, instanța are posibilitatea de a respinge cererea inculpatului, chiar și în condițiile unei recunoașteri totale a faptelor reținute în sarcina sa, atunci când nu este lămurită asupra împrejurărilor de fapt ale cauzei și consideră că judecata nu poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, ci trebuie să se facă potrivit dreptului comun.

19. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie, Curtea constată că soluțiile și considerentele mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ionuț Mărgean în Dosarul nr. 2.807/114/2017 al Tribunalului Buzău — Secția penală și constată că dispozițiile art. 375 și art. 377 din Codul de procedură penală, cu referire la art. 38 din Codul penal, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Buzău — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 februarie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 158

din 14 martie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

19 ianuarie 2016, nr. 445 din 28 iunie 2016, nr. 311 din 9 mai 2017 și nr. 872 din 18 decembrie 2018.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 6 iulie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 810/114/2016, **Tribunalul Buzău — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Nicoleta Elena Rădoi cu ocazia soluționării unei cauze penale privind trimiterea în judecată a inculpatei pentru săvârșirea infracțiunilor de înșelăciune calificată și uz de fals, prevăzute și pedepsite de dispozițiile art. 244 alin. (1) și (2) și, respectiv, de cele ale art. 323 din Codul penal.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal încalcă principiul legalității, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție, egalitatea în drepturi și legalitatea pedepsei, în măsura în care nu permit ca împăcarea părților să aibă loc până la pronunțarea unei hotărâri definitive, așa cum se întâmplă în cazul retragerii plângerii prealabile. Consideră că astfel se creează o discriminare între persoanele care beneficiază de

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Răzvan Horațiu Radu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal, excepție ridicată de Nicoleta Elena Rădoi în Dosarul nr. 810/114/2016 al Tribunalului Buzău — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.210D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Invocă în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 18 din

retragerea plângerii prealabile și cele cărora li se aplică dispozițiile de lege criticate.

6. **Tribunalul Buzău — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată. Arată astfel că principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. Procesul echitabil nu presupune un drept al părților și al subiecților procesuali principali de a dispune, prin împăcare, cu privire la acțiunea penală atunci când este pusă în mișcare din oficiu, întrucât aceasta este atributul exclusiv al statului, art. 21 alin. (3) din Constituție reglementând doar modul echitabil de exercitare a ei. În considerarea politicii sale penale, statul poate condiționa producerea efectelor împăcării de nedepășirea momentului procesual al citirii actului de sesizare a instanței, fără a aduce atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii, consacrat de prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, pentru a limita în timp starea de incertitudine în derularea raporturilor juridice și a restrânge posibilitatea de exercitare abuzivă a acestui drept.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal este neîntemeiată. În acest sens, arată că textul de lege criticat nu instituie un tratament discriminatoriu pentru o anumită categorie de persoane, aplicându-se în mod nediferențiat tuturor persoanelor aflate în aceeași situație juridică. Dispozițiile de lege criticate reglementează limitarea în timp a posibilității de împăcare în virtutea atributului exclusiv al legiuitorului de a stabili regulile și procedura de judecată, fără a aduce nicio atingere dreptului la un proces echitabil.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, având în vedere considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 18 din 19 ianuarie 2016.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal, care au următorul cuprins: „*Împăcarea produce efecte [...] dacă are loc până la citirea actului de sesizare a instanței.*”

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 cu privire la accesul liber la justiție, ale art. 23 alin. (11) și (12) privind prezumția de nevinovăție și legalitatea pedepsei, precum și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 6 — referitor la dreptul la un proces echitabil — din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 1 — privind interzicerea generală a discriminării — din Protocolul nr. 12 la Convenție, respectiv ale

art. 7 — referitor la egalitate și nediscriminare — și ale art. 8 — privind accesul efectiv la instanțele judiciare naționale — din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — invocate și în prezenta cauză — și față de critici similare.

15. Astfel, prin Decizia nr. 311 din 9 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 634 din 3 august 2017, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal, reținând că împăcarea constituie înțelegerea intervenită între persoana vătămată/parte civilă și suspect/inculpat de a pune capăt conflictului născut din săvârșirea infracțiunii și de a renunța la punerea în mișcare a acțiunii penale sau la continuarea procesului penal. Instituția împăcării este reglementată prin dispozițiile art. 159 din Codul penal, articol ce încheie sediul materiei rezervat ansamblului cauzelor care înlătură răspunderea penală. Act bilateral caracterizat prin acordul de voință dintre persoanele între care intervine, împăcarea este o cauză care înlătură răspunderea penală în privința anumitor infracțiuni și care stinge și acțiunea civilă, efecte care se produc dacă împăcarea are loc până la citirea actului de sesizare a instanței [art. 159 alin. (1), (2) și (3) din Codul penal]. Pentru anumite categorii de persoane fizice sunt înscrise anumite cerințe în alin. (4) al art. 159 din Codul penal, iar pentru persoanele juridice cerințele sunt prevăzute de alin. (5) și (6) ale aceluiași articol.

16. Prin decizia mai sus menționată, Curtea a reținut, cu privire la conținutul instituției împăcării din noul Cod penal, că acesta a fost substanțial reconsiderat față de cel din Codul penal din 1969 (art. 132), prin instituirea unor noi condiții și introducerea de dispoziții exprese privind funcționarea instituției în cazul persoanei juridice, remarcându-se, în primul rând, restrângerea sferei infracțiunilor în cazul cărora este aplicabilă. Astfel, potrivit art. 159 alin. (1) din Codul penal, împăcarea poate interveni numai în cazul în care punerea în mișcare a acțiunii penale s-a făcut din oficiu și numai dacă legea o prevede în mod expres. Instituția împăcării este incidentă în cazul următoarelor infracțiuni: furt — art. 228 din Codul penal; furt calificat — art. 229 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal; furt în scop de folosință — art. 230 din Codul penal — în temeiul art. 231 alin. (2) din Codul penal; însușirea bunului găsit sau ajuns din eroare la făptuitor — art. 243 din Codul penal; înșelăciunea — art. 244 din Codul penal; înșelăciunea privind asigurările — art. 245 din Codul penal. De asemenea, tot în Codul penal sunt evidențiate și alte incriminări, respectiv aceea de la art. 199 alin. (2) referitoare la violența în familie, infracțiunile de lovire sau alte violențe prevăzute în art. 193 și de vătămare corporală din culpă prevăzută în art. 196, săvârșite asupra unui membru de familie, când acțiunea penală poate fi pusă în mișcare și din oficiu, iar împăcarea înlătură răspunderea penală. Totodată, în cazul infracțiunilor de lovire sau alte violențe prevăzute în art. 193 din Codul penal și de vătămare corporală din culpă prevăzută în art. 196 din Codul penal, săvârșite asupra unui membru de familie, împăcarea înlătură răspunderea penală numai dacă acțiunea penală a fost pusă în mișcare din oficiu, și nu la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Așadar, prin noul Cod penal s-a produs răsturnarea regulii valabile în reglementarea anterioară, împăcarea putând interveni numai în cazul în care punerea în mișcare a acțiunii penale s-a făcut din oficiu și numai dacă legea o prevede în mod expres.

17. Un alt element de noutate — constatat de Curte prin decizia citată anterior — a fost introdus prin dispozițiile art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal și vizează momentul

procesual până la care poate interveni împăcarea, și anume până la citirea actului de sesizare a instanței, ceea ce înseamnă că împăcarea poate interveni în cursul urmăririi penale, al procedurii de cameră preliminară și în fața instanței de fond, dar numai până la citirea actului de sesizare. Referitor la momentul procesual până la care poate interveni împăcarea în situațiile tranzitorii generate de intrarea în vigoare a noului Cod penal, prin Decizia nr. 508 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 843 din 19 noiembrie 2014, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 159 alin. (3) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care se aplică tuturor inculpaților trimiși în judecată înainte de data intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și pentru care la acea dată momentul citirii actului de sesizare a instanței fusese depășit. Pentru a răspunde exigențelor principiului constituțional al aplicării legii penale mai favorabile, prevăzut la art. 15 alin. (2) din Constituție, așa cum acesta a fost detaliat în jurisprudența sa, Curtea a reținut că, până la încetarea situațiilor tranzitorii generate de intrarea în vigoare a noului Cod penal, împăcarea poate interveni până la primul termen de judecată stabilit ulterior datei publicării Deciziei nr. 508 din 7 octombrie 2014 în Monitorul Oficial al României, Partea I (paragrafele 23 și 25 din această ultimă decizie menționată).

18. Referitor la pretinsa încălcare a prevederilor art. 16 din Constituție, Curtea, prin Decizia nr. 311 din 9 mai 2017, mai sus citată, a reamintit că, potrivit jurisprudenței sale, principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Totodată, Curtea a statuat în jurisprudența sa că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002, Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, și Decizia nr. 323 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 467 din 29 iunie 2015). Or, procesul echitabil nu presupune un drept al părților și al subiecților procesuali principali de a dispune, prin împăcare, cu privire la acțiunea penală pusă în mișcare din oficiu, întrucât aceasta este atributul exclusiv al statului, art. 21 alin. (3) din Constituție reglementând doar modul echitabil de exercitare a ei. Ca atare, reglementarea conținutului instituției împăcării este de competența exclusivă a legiuitorului, care, în considerarea politicii sale penale, poate condiționa producerea efectelor împăcării de nedepășirea momentului procesual al citirii actului de sesizare a instanței, fără a aduce atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii, consacrat de prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție. Totodată, prin Decizia nr. 508 din 7 octombrie 2014, mai sus menționată, Curtea a statuat că reglementarea de către legiuitor a termenului citirii actului de sesizare a instanței ca ultim moment în care poate interveni împăcarea este pe deplin justificată prin finalitatea urmărită, constând în limitarea în timp a stării de incertitudine în derularea raporturilor juridice și în restrângerea posibilității de exercitare abuzivă a acestui drept. În acest sens, prin Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, Curtea a reținut că instituirea de către legiuitor a unor termene procesuale asigură ordinea de drept, indispensabilă pentru valorificarea drepturilor proprii, cu respectarea atât a intereselor generale, cât și a drepturilor și intereselor legitime ale celorlalți titulari, cărora statul este ținut, în egală măsură, să le acorde ocrotire (paragraful 21 din Decizia nr. 508 din 7 octombrie 2014).

19. În același sens sunt și deciziile nr. 18 din 19 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2016, nr. 445 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 702 din 9 septembrie 2016, și nr. 872 din 18 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 11 februarie 2019.

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

21. Pentru motivele arătate, dispozițiile art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal nu încalcă nici prevederile art. 1 alin. (5) și ale art. 23 alin. (11) și (12) din Legea fundamentală și nu aduc atingere dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție, respectiv ale art. 7 și ale art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

22. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nicoleta Elena Rădoi în Dosarul nr. 810/114/2016 al Tribunalului Buzău — Secția penală și constată că dispozițiile art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Buzău — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 martie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 174

din 26 martie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 4 (cu referire la abrogarea art. 11 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România) din Legea nr. 111/2017 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 98/2016 pentru prorogarea unor termene, instituirea unor noi termene, privind unele măsuri pentru finalizarea activităților cuprinse în contractele încheiate în cadrul Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare pentru finanțarea Proiectului privind reforma sistemului judiciar, semnat la București la 27 ianuarie 2006, ratificat prin Legea nr. 205/2006, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Irina-Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 4 (cu referire la abrogarea art. 11 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România) din Legea nr. 111/2017 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 98/2016 pentru prorogarea unor termene, instituirea unor noi termene, privind unele măsuri pentru finalizarea activităților cuprinse în contractele încheiate în cadrul Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare pentru finanțarea Proiectului privind reforma sistemului judiciar, semnat la București la 27 ianuarie 2006, ratificat prin Legea nr. 205/2006, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, excepție ridicată de Zosim Lăpădatu în Dosarul nr. 3/257/2017 al Tribunalului Sibiu — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 803D/2018.

2. La apelul nominal se prezintă fiul autorului excepției, fără a depune un mandat de reprezentare în fața Curții Constituționale. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea acesteia, arătând că a existat o cauză pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului, în care reclamant este tatăl său, Zosim Lăpădatu, suspendată în temeiul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu împotriva României*, Curtea europeană având în vedere tocmai prevederile legale criticate în cauză.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că părțile Ioan Lăpădat și Pompiliu Lepădatu au depus note scrise, prin care solicită respingerea excepției și soluționarea cauzei în lipsa acestora. De asemenea, autorul excepției a depus note scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită

respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens arată că abrogarea dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 165/2013, prin Legea nr. 111/2017, dispoziții constatate anterior ca fiind neconstituționale, prin Decizia nr. 44 din 31 ianuarie 2017, nu înseamnă că persoanele interesate nu mai dispun de un mecanism procedural, prin care să atace în fața instanței de judecată refuzul nejustificat al entității prevăzute de lege cu soluționarea notificării, acestea având posibilitatea de a se adresa instanței, fără constrângerea unui termen, în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 16 mai 2018, pronunțată în Dosarul nr. 3/257/2017, **Tribunalul Sibiu — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor articolului unic pct. 4 (cu referire la abrogarea art. 11 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România) din Legea nr. 111/2017 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 98/2016 pentru prorogarea unor termene, instituirea unor noi termene, privind unele măsuri pentru finalizarea activităților cuprinse în contractele încheiate în cadrul Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare pentru finanțarea Proiectului privind reforma sistemului judiciar, semnat la București la 27 ianuarie 2006, ratificat prin Legea nr. 205/2006, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative.** Excepția a fost invocată de Zosim Lăpădatu într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului formulat împotriva Sentinței civile nr. 2.074 din 16 octombrie 2017, pronunțată de Judecătoria Mediaș, prin care a fost admisă în parte acțiunea privind obligarea pârâtelor primarul comunei Ațel, județul Sibiu, Comisia locală Ațel pentru aplicarea Legii fondului funciar și Comisia județeană Sibiu pentru stabilirea drepturilor de proprietate privată asupra terenurilor la punerea în posesie și eliberarea titlului de proprietate cu privire la un teren atribuit, în temeiul Legii fondului funciar nr. 18/1991, prin Sentința civilă nr. 476 din 27 februarie 1992, pronunțată de Judecătoria Mediaș.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că prin Decizia Curții Constituționale nr. 44 din 31 ianuarie 2017 a fost admisă excepția de neconstituționalitate a

prevederilor art. 11 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, cu motivarea că prorogarea termenului de soluționare a cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate până la data de 1 ianuarie 2017 și, ulterior, până la 1 ianuarie 2018 nu întrunește exigențele conceptului de termen rezonabil, în acest mod fiind încălcat și accesul liber la justiție al persoanelor îndreptățite la restituire. Or, susține autorul excepției, dată fiind decizia Curții Constituționale, este cu atât mai gravă intervenția legiuitorului, prin textul de lege criticat, prin care abrogă prevederile art. 11 din Legea nr. 165/2013. Se apreciază că în acest mod noțiunea de „justiție” a devenit una iluzorie, fiind încălcat dreptul de acces la justiție al persoanelor îndreptățite la restituire, precum și dreptul de proprietate privată.

7. **Tribunalul Sibiu — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că, dimpotrivă, abrogarea prevederilor art. 11 din Legea nr. 165/2013 este în acord cu dispozițiile constituționale invocate, întrucât aceste prevederi legale constituiau temeiul respingerii cererilor introductive de instanță ca premature, atunci când erau introduse înaintea termenului reglementat de acesta, termen prorogată succesiv până la apariția Legii nr. 111/2016, tocmai prin aceasta fiind împiedicat dreptul de acces efectiv la instanță, cu afectarea realizării dreptului de proprietate pretins. Acesta a fost, de altfel, și unul dintre considerentele principale ale admiterii excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, prin Decizia Curții Constituționale nr. 44 din 31 ianuarie 2017, termenul fiind considerat prohibitiv și nerezonabil.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit.d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă prevederile articolului unic pct. 4 (cu referire la abrogarea art. 11 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România) din Legea nr. 111/2017 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 98/2016 pentru prorogarea unor termene, instituirea unor noi termene, privind unele măsuri pentru finalizarea activităților cuprinse în contractele încheiate în cadrul Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare pentru finanțarea Proiectului privind reforma sistemului judiciar, semnat la București la 27 ianuarie 2006, ratificat prin Legea nr. 205/2006, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 399 din 26 mai 2017. Prevederile legale criticate au următorul cuprins: „Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98 din 15 decembrie 2016 pentru prorogarea unor termene, instituirea unor noi

termene, privind unele măsuri pentru finalizarea activităților cuprinse în contractele încheiate în cadrul Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare pentru finanțarea Proiectului privind reforma sistemului judiciar, semnat la București la 27 ianuarie 2006, ratificat prin Legea nr. 205/2006, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1030 din 21 decembrie 2016, cu următoarele modificări și completări: (...)

4. **La articolul 1, după punctul 3 se introduc șapte noi puncte, punctele 3¹—3⁷, cu următorul cuprins: «3¹. Articolul 11 se abrogă.»**

12. Potrivit prevederilor art. 11 din Legea nr. 165/2013: „(1) Comisiile locale și județene de fond funciar sau, după caz, Comisia de Fond Funciar a Municipiului București au obligația de a soluționa toate cererile de restituire, de a efectua punerile în posesie și de a elibera titlurile de proprietate până la data de 1 ianuarie 2017.

(2) În situația neîndeplinirii obligațiilor în termenul prevăzut la alin. (1), persoana care se consideră îndreptățită poate formula plângere la judecătoria în a cărei rază teritorială este situat terenul, în termen de 30 de zile. Hotărârea pronunțată de instanța judecătorească este supusă numai apelului. Plângerea este scutită de taxa judiciară de timbru.

(3) În termen de 30 de zile de la împlinirea termenului prevăzut la alin. (1), comisiile locale de fond funciar sunt obligate să predea Agenției Domeniilor Statului suprafețele preluate și neutilizate în cadrul procesului de restituire.

(4) În situația în care plângerea formulată potrivit alin. (2) are ca obiect un teren predat Agenției Domeniilor Statului conform alin. (3), această instituție are calitatea de intervenient forțat în cauză.”

13. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*. De asemenea sunt invocate prevederile art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* cuprins în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 — *Protecția proprietății* din Primul Protocol adițional la aceeași Convenție.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul acesteia critică prevederea legală prin care a fost abrogat art. 11 din Legea nr. 165/2013, arătând, în esență, că, în condițiile abrogării acestor din urmă prevederi legale, autoritățile locale nu mai pot fi constrânse de existența unui termen în care să își aducă la îndeplinire obligațiile de a efectua punerile în posesie și de a elibera titlurile de proprietate.

15. În legătură cu prevederile art. 11 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, Curtea reține că, prin Decizia nr. 44 din 31 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 28 martie 2017, a admis excepția de neconstituționalitate și a reținut (paragraful 28) că durata inițială a termenului administrativ prevăzut de art. 11 alin. (1) din legea criticată a fost acceptată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului și de Curtea Constituțională, prin Hotărârea pronunțată în Cauza *Preda și alții împotriva României*, precum și în jurisprudența Curții Constituționale, prin Decizia nr. 684 din 26 noiembrie 2014, prin raportare la certitudinea — cel puțin legală, din acel moment — a epuizării termenului legal, la data de 1 ianuarie 2016, dar considerentele din jurisprudența menționată, formulate la scurt timp după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, nu mai pot fi valabile și în contextul normativ al prorogării succesive a acestui termen, mai întâi până la 1 ianuarie 2017, apoi până la 1 ianuarie 2018. Acele argumente au avut în vedere faptul că, în redactarea inițială, dispozițiile art. 11 alin. (1) prevedeau un termen bine definit, clar și unic, până la 1 ianuarie 2016, iar Curtea Europeană a Drepturilor

Omului a exprimat fără echivoc posibilitatea de a-și reconsidera aprecierile ulterior epuizării acestor termene administrative, acestea fiind valabile numai sub rezerva respectării lor în acea formă (1 ianuarie 2016). Însă, în condițiile prorogării succesive a termenului acordat entităților administrative pentru a soluționa cererile de reconstituire a dreptului de proprietate, Curtea Constituțională a constatat, prin decizia de admitere mai sus amintită (paragraful 33), că dispozițiile art. 11 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 nu întrunesc cerința previzibilității legii, componentă a constituționalității noimei sub aspectul calității sale. Astfel, persoanele interesate nu pot avea o previziune exactă a epuizării duratei termenului în care sunt obligate să aștepte soluționarea pe cale administrativă a cererilor lor, fiind împiedicate a se adresa în mod eficient instanței judecătorești pentru apărarea dreptului lor de proprietate.

16. De asemenea, prin Decizia nr. 139 din 27 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 638 din 23 iulie 2018, paragraful 29, Curtea a statuat că efectul Deciziei Curții Constituționale nr. 44 din 31 ianuarie 2017, prin care a fost constatată neconstituționalitatea dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 referitoare la termenul de îndeplinire a acestei obligații, se răsfrânge și asupra dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, care consacră dreptul persoanelor care au formulat cereri de restituire în temeiul Legii nr. 18/1991 de a se adresa instanței în cazul neîndeplinirii de către autoritatea administrativă a obligațiilor în termenul prevăzut la alin. (1) al art. 11 din aceeași lege. Așadar, prin decizia amintită, Curtea a reținut că, de la publicarea deciziei de admitere, persoanele interesate se puteau adresa instanței judecătorești, fără constrângerea unui termen, pentru obligarea comisiilor de fond funciar la ducerea la îndeplinire a atribuțiilor referitoare la soluționarea cererilor de restituire, efectuarea punerilor în posesie și eliberarea titlurilor de proprietate. Prin aceeași decizie, paragraful 30, Curtea a reținut că, în contextul abrogării prevederilor art. 11 din Legea nr. 165/2013, prin articolul unic pct. 4 din Legea nr. 111/2017, aceasta nu înseamnă însă că persoanele interesate nu mai dispun de un mecanism procedural care să le permită accesul la o instanță

împotriva neîndeplinirii obligației stabilite în sarcina entității investite. Dimpotrivă, s-a reținut în decizia menționată, în prezent, în temeiul art. 8 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, persoanele interesate se pot adresa instanței de contencios administrativ competente pentru a solicita obligarea comisiilor locale și județene de fond funciar sau, după caz, a Comisiei de fond funciar a municipiului București, în condițiile art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, la soluționarea cererilor de restituire, efectuarea punerilor în posesie și, respectiv, eliberarea titlurilor de proprietate, în termenul prevăzut de art. 24 din Legea nr. 554/2004, potrivit căruia, „dacă în urma admiterii acțiunii autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operațiuni administrative, executarea hotărârii definitive se face de bunăvoie în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în termen de cel mult 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii”.

17. Prin urmare, în prezenta cauză, având în vedere și cele statuate în jurisprudența Curții în această materie, Curtea nu poate reține încălcarea dispozițiilor art. 21 din Constituție referitor la accesul liber la justiție, precum și a prevederilor art. 20 — *Tratatul internațional privind drepturile omului*, prin raportare la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din Primul Protocol adițional la aceeași Convenție, dat fiind faptul că împotriva nerespectării obligațiilor comisiilor locale sau județene de fond funciar, referitoare la punerea în posesie și eliberarea titlurilor de proprietate, persoanele interesate se pot adresa instanței de judecată fără a fi ținute de împlinirea unui termen, accesul la instanță fiind asigurat în condițiile dreptului comun, respectiv art. 8 din Legea nr. 554/2004.

18. De altfel, Curtea mai reține că, prin textul de lege criticat, legiuitorul nu a realizat decât o operație de tehnică legislativă, întrucât acesta era eliminat din fondul activ al legislației, ca urmare a Deciziei nr. 44 din 31 ianuarie 2017, anterior citată.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Zosim Lăpădatu în Dosarul nr. 3/257/2017 al Tribunalului Sibiu — Secția I civilă și constată că dispozițiile articolului unic pct. 4 (cu referire la abrogarea art. 11 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România) din Legea nr. 111/2017 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 98/2016 pentru prorogarea unor termene, instituirea unor noi termene, privind unele măsuri pentru finalizarea activităților cuprinse în contractele încheiate în cadrul Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare pentru finanțarea Proiectului privind reforma sistemului judiciar, semnat la București la 27 ianuarie 2006, ratificat prin Legea nr. 205/2006, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Sibiu — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 martie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Irina-Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 272

din 23 aprilie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, în redactarea anterioară modificării acestora prin Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, în redactarea anterioară modificării acestora prin Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, excepție ridicată de Gabriel Marius Șandru în Dosarul nr. 703/84/2015 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.577D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției a solicitat judecata în lipsă, iar părțile Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca au depus concluzii scrise.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, întrucât persoana nemulțumită avea posibilitatea să conteste măsura asigurătorie. Totodată, nu sunt afectate nici dispozițiile constituționale ale art. 16 și art. 21 alin. (3), deoarece dreptul la reducerea limitelor de pedeapsă nu este unul fundamental și prevederile art. 10 din Legea nr. 241/2005 se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei, fără privilegii sau discriminări.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea nr. 6/HI din 28 septembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 703/84/2015, **Curtea de Apel Cluj — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale**, excepție ridicată de Gabriel Marius Șandru în dosarul cu numărul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale în apel în care se fac cercetări cu privire la săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 din Legea nr. 241/2005.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate afectează egalitatea cetățenilor în fața legii și dreptul la un proces echitabil. Astfel, arată autorul excepției, încă din faza de urmărire penală, prin

ordonanțele emise la data de 9 martie 2015, i-au fost sechestrate mai multe bunuri în valoare totală de 580.000 euro, fiindu-i interzis să le înstrăineze sau să le folosească drept garanție la asumarea vreunei obligații, în condițiile în care valoarea prejudiciului cauzat reținută în rechizitoriu este în sumă de 40.428 lei. În aceste condiții ar fi trebuit să beneficieze de dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, întrucât legiuitorul a condiționat posibilitatea micșorării limitelor de pedeapsă dacă inculpatul **acoperă integral prejudiciul cauzat**. Or, o astfel de condiție nu vizează numai ipoteza plății efective, ci și acoperirea lui în orice modalitate. De aceea, nu este echitabil ca statul român, prin Agenția Națională de Administrare Fiscală (parte civilă în proces), să fie asigurat că va fi îndestulat integral pentru prejudiciul suferit prin vânzarea bunurilor sale indisponibilizate în procedura executării silite a viitoarei hotărâri definitive de condamnare, iar inculpatul să nu poată beneficia de dispozițiile art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru simplul motiv că prin procesul-verbal de aplicare a sechestrului i-a fost interzisă înstrăinarea bunurilor în cauză, neputând dispune de ele pentru acoperirea prejudiciului.

7. Totodată, sunt afectate și dispozițiile constituționale referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, deoarece inculpații cărora nu le sunt sechestrate bunurile de către organele judiciare le pot vinde ori le pot aduce în garanție pentru împrumutarea sumelor de bani necesare plății integrale a prejudiciului, în condițiile art. 10 din Legea nr. 241/2005, în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată, și beneficiază de reducerea pedepselor ori chiar de încetarea procesului penal, în timp ce inculpații cărora le-au fost sechestrate toate bunurile nu mai pot beneficia de norma respectivă.

8. Așa fiind, textul legal criticat este neconstituțional în măsura în care este interpretat în sensul că doar inculpații care plătesc integral prejudiciul prin virarea în bugetul consolidat al statului a sumei echivalente valorii acestuia beneficiază de reducerea pedepselor ori de aplicarea unor sancțiuni administrative.

9. **Curtea de Apel Cluj — Secția penală** opinează că dispozițiile legale criticate nu contravin normelor constituționale invocate.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

11. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, în temeiul art. 73 alin. (3) lit. h) din Legea fundamentală, legiuitorul este liber să stabilească un regim sancționar în vederea recuperării prejudiciului cauzat prin faptele incriminate ca infracțiuni. În aplicarea acestui text constituțional, legiuitorul a reglementat, în art. 10 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, o cauză de reducere a pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită, în situația în care în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată,

învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat. Aceasta constituie o măsură de politică penală determinată de specificul infracțiunilor de evaziune fiscală, respectiv de necesitatea recuperării, cu celeritate, a sumelor datorate bugetului general consolidat, și nu este de natură să aducă atingere dreptului la un proces echitabil și nici normelor constituționale privind realizarea justiției.

12. Astfel, faptul că de reducerea limitelor pedepsei prevăzute de lege beneficiază numai învinuitul ori inculpatul care acoperă integral prejudiciul cauzat, în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată, nu are semnificația îngrijirii accesului liber la justiție. Cel în cauză are posibilitatea de a se adresa instanțelor judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate și de a beneficia de toate garanțiile procesuale prevăzute de lege, inclusiv în ceea ce privește latura civilă a cauzei, în deplină concordanță cu imperativele dreptului la un proces echitabil (a se vedea Decizia nr. 318 din 18 aprilie 2006).

13. Cu același prilej, Curtea a mai reținut că în fața instanței de judecată, partea interesată are deplina libertate să demonstreze existența sau inexistența, respectiv întinderea prejudiciului, după caz, instanța urmând ca, în temeiul competenței sale constituționale, astfel cum este consfințită aceasta de prevederile art. 126 din Legea fundamentală, să decidă în cauză, pe baza probelor administrate, și asupra laturii civile. Așa fiind, nu pot fi reținute susținerile autorului excepției în sensul că textul de lege ar avea drept consecință imposibilitatea cenzurării de către instanțele de judecată a deciziilor luate de organele de urmărire penală, în ceea ce privește latura civilă a cauzei, respectiv crearea posibilității unor plăți nedatorate către bugetul de stat.

14. Totodată, prin Decizia nr. 802 din 3 iulie 2008, Curtea Constituțională a mai statuat că principiul egalității în drepturi nu implică tratarea juridică uniformă a tuturor infracțiunilor, iar reglementarea unui regim sancționator în funcție de acoperirea prejudiciului cauzat prin infracțiunea săvârșită este expresia firească a principiului constituțional menționat, care impune ca la aceleași situații juridice să se aplice același regim, iar la situații juridice diferite tratamentul juridic să fie diferențiat.

15. **Avocatul Poporului** apreciază că își menține opinia exprimată în Decizia nr. 723 din 29 octombrie 2015. Cu acel prilej a susținut că nu pot fi reținute criticile referitoare la încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) și ale art. 21 alin. (3) din Constituție, întrucât legiuitorul, în temeiul art. 73 alin. (3) lit. h) din Legea fundamentală, este liber să stabilească atât sancțiunile, cât și situațiile când pedepsele pot fi reduse. Instituirea unor cauze de reducere a pedepselor numai pentru anumite infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute de Legea nr. 241/2005 constituie o măsură de politică penală, determinată de specificul infracțiunilor în cauză, respectiv de necesitatea recuperării, cu celeritate, a sumelor datorate bugetului general consolidat, și nu este de natură să aducă atingere dreptului la un proces echitabil. Totodată, Curtea Constituțională a reținut, în mod constant, în jurisprudența sa că principiul egalității în drepturi nu implică tratarea juridică uniformă a tuturor infracțiunilor, iar reglementarea unui regim sancționator în funcție de acoperirea prejudiciului cauzat prin infracțiunea săvârșită este expresia firească a principiului constituțional menționat, care impune ca la aceleași situații juridice să se aplice același regim, iar la situații juridice diferite tratamentul juridic să fie diferențiat.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, documentele depuse, concluziile

procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit dispozitivului încheierii de sesizare, dispozițiile art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, în redactarea anterioară modificării prin art. 79 pct. 2 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, care au următorul cuprins: „(1) În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amendă. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.

(2) Dispozițiile prevăzute la alin. (1) nu se aplică dacă făptuitorul a mai săvârșit o infracțiune prevăzută de prezenta lege într-un interval de 5 ani de la comiterea faptei pentru care a beneficiat de prevederile alin. (1).”

19. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia, respectiv Gabriel Marius Șandru, a mai invocat o excepție identică ce a constituit obiectul Dosarului nr. 612D/2017, care a fost soluționat prin Decizia nr. 674 din 6 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 4 ianuarie 2019. Cu acel prilej, Curtea Constituțională a reținut că este neîntemeiată critica referitoare la împrejurarea că autorul excepției a fost privat de dreptul la un proces echitabil și a fost discriminat față de alți cetățeni din cauza faptului că, fiindu-i indisponibilizate toate bunurile, nu a mai putut dispune de ele în vederea acoperirii prejudiciului cauzat, în așa fel încât să poată beneficia de cauza de reducere a limitelor de pedeapsă prevăzută de art. 10 din Legea nr. 241/2005, deoarece, în acord cu art. 252¹ alin. (1) și art. 253 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură penală, bunurile sechestrate, atât mobile, cât și imobile, puteau fi valorificate la cererea proprietarului. Astfel, potrivit art. 252¹ alin. (1) din Codul de procedură penală, referitor la *Cazuri speciale de valorificare a bunurilor mobile sechestrate*, „În cursul procesului penal, înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive, procurorul sau instanța de judecată care a instituit sechestrul poate dispune de îndată valorificarea bunurilor mobile sechestrate, la cererea proprietarului bunurilor sau atunci când există acordul acestuia.” Totodată, potrivit art. 253 alin. (2) lit. a) din același cod, referitor la *Procesul-verbal de sechestrul și notarea sau înscrierea ipotecară*, organul care aplică sechestrul încheie un proces-verbal, descriind amănunțit bunurile sechestrate, cu indicarea valorii lor, și încunoștințează părțile că „pot solicita valorificarea bunului sau bunurilor sechestrate, în temeiul art. 252¹ alin. (1)”. Mai mult decât atât, împrejurarea că în prezenta cauză au fost sechestrate bunuri în valoare totală mult mai mare decât valoarea pagubei reținute prin rechizitoriu nu reprezintă o problemă de constituționalitate, întrucât, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost

sesizată”, iar nu cu privire la modul de interpretare și aplicare în concret a dispozițiilor legale criticate. De altfel, într-o astfel de situație, persoana interesată avea posibilitatea ca, în acord cu art. 249 alin. (5) din Codul de procedură penală, potrivit căruia „Măsurile asigurătorii în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune și pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului și ale persoanei responsabile civilmente, până la concurența valorii probabile a acestora”, să formuleze, în acord cu art. 250 alin. (1) și (6) și art. 250¹ alin. (1) din Codul de procedură penală, contestație împotriva măsurii asigurătorii luate de procuror/judecătorul de cameră preliminară/instanța de judecată sau împotriva modului de aducere la îndeplinire.

21. În plus, dreptul la reducerea limitelor de pedeapsă prevăzut de textul legal criticat nu este un drept fundamental și, totodată, nu poate fi pus semnul egalității între persoanele cercetate pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 241/2005, pentru care, potrivit art. 11 din aceeași lege, „luarea măsurilor asigurătorii este obligatorie”, și persoanele cercetate pentru alte infracțiuni, pentru care nu este prevăzută o astfel de obligativitate, având în vedere particularitățile infracțiunilor reglementate de Legea nr. 241/2005 (a se vedea Decizia nr. 320 din 17 mai 2016, paragraful 17, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 18 august 2016).

22. În sfârșit, dincolo de criticile autorului fundamentate punctual din perspectiva situației sale particulare, Curtea a mai constatat că dispozițiile de lege criticate au fost supuse, în numeroase rânduri, controlului său, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție invocate și în prezenta cauză și cu motivări similare. Astfel, prin Decizia nr. 318 din 18 aprilie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 9 mai 2006, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 241/2005, statuând că, în temeiul art. 73 alin. (3) lit. h) din Legea fundamentală, legiuitorul este liber să stabilească un regim sancționator în vederea recuperării prejudiciului cauzat prin faptele incriminate ca infracțiuni. În aplicarea acestui text constituțional, legiuitorul a reglementat, în art. 10 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, o cauză de reducere a pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită, în situația în care în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată, învinuitul/suspectul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat. Aceasta constituie o măsură de politică penală determinată de specificul infracțiunilor de evaziune fiscală, respectiv de necesitatea recuperării, cu celeritate, a sumelor datorate bugetului general consolidat, și nu este de natură să aducă atingere dreptului la un proces echitabil.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gabriel Marius Șandru în Dosarul nr. 703/84/2015 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și constată că dispozițiile art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, în redactarea anterioară modificării acestora prin Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Cluj — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 23 aprilie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

23. Astfel, faptul că de reducerea limitelor pedepsei prevăzute de lege beneficiază numai suspectul ori inculpatul care acoperă integral prejudiciul cauzat, în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată, nu are semnificația îngrădirii accesului liber la justiție. Cel în cauză are posibilitatea de a se adresa instanțelor judecătorești, în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate, și de a beneficia de toate garanțiile procesuale prevăzute de lege, inclusiv în ceea ce privește latura civilă a cauzei, în deplină concordanță cu imperativele dreptului la un proces echitabil.

24. Cu același prilej, Curtea a reținut că, în fața instanței de judecată, partea interesată are deplina libertate să demonstreze existența sau inexistența, respectiv întinderea prejudiciului, după caz, instanța urmând ca, în temeiul competenței sale constituționale, astfel cum este consfințită aceasta de prevederile art. 126 din Legea fundamentală, să decidă în cauză, pe baza probelor administrate, și asupra laturii civile. Așa fiind, nu pot fi reținute susținerile autorului excepției în sensul că textul de lege ar avea drept consecință imposibilitatea cenzurării de către instanțele de judecată a deciziilor luate de organele de urmărire penală, în ceea ce privește latura civilă a cauzei, respectiv crearea posibilității unor plăți nedatorate către bugetul de stat.

25. Totodată, prin Decizia nr. 802 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 1 august 2008, Curtea, respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005, a statuat că principiul egalității în drepturi nu implică tratarea juridică uniformă a tuturor infracțiunilor, iar reglementarea unui regim sancționator în funcție de acoperirea prejudiciului cauzat prin infracțiunea săvârșită este expresia firească a principiului constituțional menționat, care impune ca la aceleași situații juridice să se aplice același regim, iar la situații juridice diferite tratamentul juridic să fie diferențiat.

26. În același sens sunt și Decizia nr. 1.053 din 9 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 14 noiembrie 2008, Decizia nr. 1.594 din 26 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 15 ianuarie 2010, și Decizia nr. 1.564 din 7 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 2 februarie 2011.

27. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru aprobarea Notei de fundamentare privind necesitatea și oportunitatea efectuării cheltuielilor aferente proiectului de investiții „Achiziție sediu pentru Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații”

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 42 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Nota de fundamentare privind necesitatea și oportunitatea efectuării cheltuielilor aferente proiectului de investiții „Achiziție sediu pentru Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații”, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea proiectului de investiții prevăzut la art. 1 se realizează din bugetul Autorității Naționale pentru

Administrare și Reglementare în Comunicații, în limita sumelor anuale aprobate cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

Art. 3. — Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații răspunde de modul de utilizare a sumelor alocate potrivit prezentei hotărâri, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Toni Greblă

p. Președintele Autorității Naționale
pentru Administrare și Reglementare în Comunicații,
Bogdan Cristian Iana
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 12 iunie 2019.
Nr. 390.

ANEXĂ

NOTĂ DE FUNDAMENTARE

privind necesitatea și oportunitatea efectuării cheltuielilor aferente proiectului de investiții „Achiziție sediu pentru Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații”

1. Informații generale

1.1. Denumirea categoriei de investiții: „Achiziție sediu pentru Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații”

1.2. Ordonator principal de credite: Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații

1.3. Beneficiarul investiției: Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații

1.4. Achizitor: Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații

2. Necesitatea și oportunitatea efectuării achiziției

2.1. Prezentare

a) Beneficiarul investiției

Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, denumită în continuare ANCOM sau *Autoritatea*, este înființată și funcționează în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind

înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, aprobată prin Legea nr. 113/2010, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit legislației în vigoare, ANCOM are rolul punerii în aplicare a politicii naționale în domeniul comunicațiilor electronice, comunicațiilor audiovizuale și al serviciilor poștale, asigurând totodată reglementarea pieței și reglementarea tehnică în aceste domenii. Autoritatea administrează și gestionează resursele limitate din domeniul comunicațiilor electronice — spectrul de frecvențe radio, resursele de numerotație și alte resurse tehnice asociate — și monitorizează benzile de frecvențe radio cu utilizare neguvernamentală.

ANCOM controlează îndeplinirea cerințelor esențiale privind compatibilitatea electromagnetică, a obligațiilor privind utilizarea eficientă a spectrului de frecvențe radio cu utilizare neguvernamentală, controlează îndeplinirea obligațiilor privind

utilizarea resurselor de numerotație și a resurselor tehnice asociate, realizează controlul pieței echipamentelor radio.

Rolul și funcțiile Autorității se desprind și din directivele din domeniul comunicațiilor electronice [Directiva 2002/20/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind autorizarea rețelelor și serviciilor de comunicații electronice, Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice, directive ce în prezent sunt înlocuite prin Directiva (UE) 2018/1972 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2018 de instituire a Codului european al comunicațiilor electronice] și directivele din domeniul serviciilor poștale.

b) Deficiențe ale situației actuale

În prezent, ANCOM are sediul central în imobilul aflat în str. Delea Nouă nr. 2, sector 3, București, spațiu închiriat începând cu anul 2007, an în care în cadrul Autorității a avut loc o reorganizare instituțională. Contractul de închiriere, semnat în anul 2007, modificat și completat ulterior prin acte adiționale, prevede închirierea unei suprafețe de 7.162 mp, din care 6.542 mp reprezintă suprafața utilă pentru spații active nemijlocit (birouri), spații necesare desfășurării activității unității fără personal permanent (arhivă, grupuri sanitare, holuri, case de scară, săli pentru întruniri/ședințe). Diferența de 620 mp reprezintă cota din spațiile comune cu ceilalți locatari ai imobilului.

Din cei 6.542 mp reprezentând spațiile active nemijlocit, conform repartizării actuale a spațiilor și a gradului de ocupare a acestora, doar 3.480 mp sunt destinați pentru birouri și cabinete și 300 mp pentru cele cinci săli de întruniri/ședințe (ocupate cu personal), restul de spațiu fiind destinat pentru holuri, case de scară, grupuri sanitare, arhivă etc.

La sediul central al ANCOM, în spațiile menționate anterior, sunt amenajate 84 de spații cu destinația de birouri și cabinete în care își desfășoară activitatea 325 de persoane, rezultând că suprafața medie alocată ca spațiu de lucru pentru fiecare persoană din sediul central al ANCOM este de circa 10,70 mp, insuficientă pentru activitățile specifice.

Pe de altă parte, în statul de funcții, în prezent (numărul de posturi alocate compartimentelor care își desfășoară activitatea în sediul central), sunt 410 posturi (din care, așa cum am amintit mai sus, 325 ocupate), valoare ce urmează să fie modificată dat fiind politica de dezvoltare a ANCOM, ce prognozează o creștere a numărului de posturi aferent statului de funcții cu circa 40 de posturi. În această situație, nu există posibilitatea amenajării unor spații pentru derularea activității acestora.

Imobilul ocupat în prezent în regim de închiriere, pentru care contractul actual expiră la sfârșitul lunii iunie 2021, nu deține suficiente spații pentru: spațiile alocate birourilor ori cabinetelor, derularea cursurilor de formare, săli de întruniri/ședințe, relațiile cu furnizorii, parcare a autovehiculelor instituției, inclusiv a celor destinate monitorizării frecvențelor radio cu atribuire neguvernamentală și/sau a autovehiculelor persoanelor ce relaționează cu instituția.

c) Efectul pozitiv previzionat prin realizarea achiziției imobilului

Prin achiziționarea unui sediu urmează a fi soluționate problemele de spații necesare pentru activitatea ANCOM — structura centrală, care vor corespunde necesităților Autorității:

- spațiu adecvat pentru birouri, atât pentru personalul existent, cât și pentru personalul previzionat;
- asigurarea de spații necesare organizării întrunirilor/ședințelor în cadrul Autorității, precum și pentru derularea celorlalte evenimente;
- asigurarea spațiului aferent locurilor de parcare subterană și supraterană destinate autovehiculelor instituției, inclusiv autospecialelor destinate monitorizării frecvențelor radio cu atribuire neguvernamentală echipate cu aparatură de măsură;
- asigurarea unor spații pentru păstrarea unor echipamente de monitorizare a spectrului radio cu atribuire neguvernamentală.

Prin achiziția unui imobil care să fie destinat sediului central al Autorității se urmărește:

1. majorarea spațiilor active nemijlocit (birouri) în funcție de numărul de personal existent și previzionat;
2. asigurarea utilizării economice a fondurilor publice;
3. majorarea spațiilor destinate organizării unor întruniri/ședințe cu participare internă, externă și internațională;
4. majorarea spațiilor destinate parcării autovehiculelor, inclusiv a autospecialelor destinate activității de monitorizare a spectrului radio cu atribuire neguvernamentală;
5. majorarea unor spații ce vor fi afectate arhivării;
6. crearea unui/unor spațiu/spații destinat/destinate formării profesionale, arhivă, spații IT etc.

Spațiul optim necesar pentru întreaga schemă de personal, care implică atât spații active nemijlocit, cât și spații necesare desfășurării activității unității fără personal permanent (arhivă, grupuri sanitare, holuri, case de scară, săli de întruniri/ședințe/cursuri de formare profesională, spații de depozitare, arhivă, magazii, spații IT etc.), a fost determinat pe baza a trei moduri de calcul, după cum urmează:

1) Analiza datelor conform unui studiu efectuat de un expert-evaluator la solicitarea ANCOM

Din livrabilul pus la dispoziție reiese că pentru fiecare salariat este nevoie de o suprafață utilă de circa 18—22 mp, inclusiv spațiile comune. Ținând cont de acest lucru și raportându-ne la actualele nevoi ale ANCOM, la numărul de posturi — 410 aferente statului de funcții (numărul de posturi alocate compartimentelor care își desfășoară activitatea în sediul central), dar și la previziunile că acesta urmează să ajungă la aproximativ 450 de posturi în perioada următoare, rezultă o suprafață utilă de aproximativ 9.000 mp la care se adaugă 450 mp utili pentru cabinetele conducerii ANCOM (suprafața de 450 mp este distribuită astfel: 150 mp alocați pentru 3 birouri aferente conducerii, iar 300 mp alocați pentru secretariate, săli de așteptare, săli de ședință, precum și birourile aferente consilierilor). La suprafața rezultată se mai adaugă și suprafața necesară pentru parcare a autovehiculelor aflate la sediul central al Autorității, inclusiv a celor dotate cu echipamente specifice domeniului de activitate al ANCOM. Din acest mod de calcul și determinare a suprafeței utile necesare, luându-se în considerare normele în vigoare, rezultă că nevoia actuală și viitoare (pe termen mediu și lung) a ANCOM este de 9.450 mp utili, în această valoare nefiind inclus spațiul destinat parcărilor.

2) Din analiza procedurilor aplicate de alte instituții publice, procedură bazată pe alocarea de spații necesare în corelare cu treptele ierarhice ale instituției, aplicabilă și în cazul ANCOM, reiese o suprafață utilă de 9.382 mp utili, conform următorului tabel:

Categorie personal/spațiu	Număr de posturi	Spațiu/mp utili	Total mp utili
Președinte, vicepreședinți	3	50	150
Director executiv, director, șef departament	18	35	630
Alte funcții de conducere/posturi unice	50	20	1.000
Funcții de execuție	379	11	4.169
Săli de întruniri			400
Cabinete conducere (incluzând secretariate și săli de așteptare, săli de ședință, birouri consilieri)		100	300
Arhivă			220
Sală servere/spații tehnice			300
Magazii			300
Laboratoare			350
Spații comune (grupuri sanitare, scări, lifturi, holuri etc.) coeficient 20%			1.563
Total			9.382

3) În urma unei analize interne cu privire la necesarul de spațiu actual și previzionat, s-a estimat că necesarul de spațiu pentru birouri și spații conexe (arhivă, sală de întrunire/ședințe, laboratoare, spații tehnice, magazii, spațiu IT etc.) și cabinetele conducerii ANCOM, dar fără a lua în considerare și spațiile comune (grupuri sanitare, scări, lifturi, holuri etc.), este de aproximativ 7.450 mp utili. La această suprafață se mai adaugă:

- 1.490 mp utili pentru coeficient de 20% alocat spațiilor comune (grupuri sanitare, scări, lifturi, holuri etc.).

Ca urmare a analizei interne a rezultat o suprafață de 8.940 mp utili, în această valoare nefiind inclus spațiul destinat parcărilor.

Având în vedere cele trei moduri de calcul a rezultat că nevoia locativă actuală și viitoare a ANCOM trebuie să aibă o suprafață de minimum 8.500 mp utili și maximum 10.000 mp utili, la care se adaugă spațiul destinat parcării (garării) unui număr minim de 66 și maxim de 75 de autoturisme.

d) Impactul negativ previzionat în cazul nerealizării achiziției imobilului

În situația nerealizării achiziției imobilului există premisa ca unele activități din cadrul Autorității să devină deficitare ori să se desfășoare în condiții impropii.

În cursul anului 2017, în scopul identificării unui imobil corespunzător pentru desfășurarea activității sediului central, au fost transmise solicitări către mai multe instituții: Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, Primăria Municipiului București, Agenția Națională a Bunurilor Indisponibilizate, Secretariatul General al Guvernului, Agenția Națională de Administrare Fiscală. Solicitarea Autorității către instituțiile indicate anterior a fost aceea de transmitere a unor date legate de spații de birouri corespunzătoare necesităților ANCOM, care să poată fi atribuite Autorității pentru desfășurarea activității sediului central. Răspunsurile primite din partea

entităților amintite au fost negative, nefiind identificate spații disponibile care să respecte minimul de suprafață necesar și condițiile considerate necesare de către ANCOM.

În aceste condiții, ca urmare a recomandărilor Curții de Conturi, Autoritatea a efectuat demersuri pentru efectuarea unei/unui analize/studiu din care să rezulte varianta cea mai avantajoasă pentru ANCOM: cumpărare, construire în regie proprie sau închiriere. Având în vedere lipsa de competențe ale ANCOM în domeniul imobiliar, studiul a fost întocmit de către un expert-evaluator ca urmare a achiziției unor servicii de consultanță. Studiul a avut ca scop identificarea soluției optime care să satisfacă necesitățile ANCOM și, în același timp, să se asigure respectarea principiilor economicității, eficienței și eficacității.

Evaluatorul selectat a realizat trei scenarii: i) închirierea unui imobil, ii) achiziția unui imobil-clădire și iii) construirea unui imobil precedată de achiziția terenului. Concluzia desprinsă a fost aceea că varianta cea mai avantajoasă pentru ANCOM, rezultată în urma aplicării principiilor economicității, eficienței și eficacității, este achiziția unui imobil-cădire.

În cazul în care achiziția imobilului nu este realizată, activitatea pentru sediul central al ANCOM urmează să continue în regim de închiriere.

2.2. Obiective generale, preconizate a fi atinse prin realizarea achiziției sediului

Obiectivul estimat a fi atins prin achiziția sediului îl reprezintă funcționarea optimă a activității ANCOM, prin asigurarea unor spații adecvate pentru salariați, conducerea ANCOM și a altor spații fără personal permanent (arhivă, grupuri sanitare, holuri, case de scară, săli pentru întruniri/ședințe, spații tehnice, magazii, parcare subterană etc.).

2.3. Finanțarea proiectului

Finanțarea proiectului de investiții se realizează din bugetul Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, în limita sumelor aprobate cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

Valoarea estimată a proiectului este de 141.556 mii lei, inclusiv TVA.

2.4. Factori de risc

Proiectul de investiții se va proteja antiseismic potrivit prevederilor Normativului P 100-1/2013 — Cod de proiectare seismică.

3. Informații privind regimul juridic

Imobilul achiziționat trebuie să fie compus din clădire și teren, iar până la data predării să se afle în circuitul civil, să nu fie afectat de nicio cauză de inalienabilitate legală sau convențională, să nu facă obiectul altor contracte de vânzare-cumpărare, schimb sau donație și să nu facă obiectul niciunei urmăriri silite (sau orice drept asupra acestuia, în tot sau în parte), să nu fie înstrăinat și să fie liber de orice sarcini, servituți, datorii, să fie înscris în cartea funciară cu număr cadastral, dovedit cu extrasul de carte funciară eliberat de către Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară București.

4. Particularități ale viitorului sediu ce se dorește a fi achiziționat

4.1. Descrierea succintă:

Imobilul trebuie să fie situat în zona centrală a municipiului București, într-un loc ușor accesibil la mijloacele de transport în comun, delimitat de următoarele artere: bd. Iancu de

Hunedoara, șos. Ștefan cel Mare, șos. Mihai Bravu, Prelungirea Șoseaua Mihai Bravu, Calea Văcărești, str. Nițu Vasile, str. Izvorul Rece, Drumul Găzarului, str. Grigore Vodă, Șos. Giurgiului, Șos. Viilor, Str. Progresului, Bd. Geniului, Pasajul Basarab, șos. Nicolae Titulescu sau în proximitatea acestora.

4.2. Relațiile cu zonele învecinate:

Imobilul să nu fie afectat de sistematizare, iar accesul la acesta să se efectueze ușor atât cu mijloacele de transport în comun (metrou, RATB), cât și pedestru. Accesul la imobil să se efectueze facil.

4.3. Nivelul de echipare tehnico-edilitară a imobilului — posibilități de asigurare a utilităților:

- suprafață utilă cuprinsă între 8.500 mp și 10.000 mp, exclusiv spațiul destinat parcării;
- starea tehnică a imobilului să fie conformă cu necesitățile instituției, să respecte standardele de proiectare și execuție pentru o clădire modernă și funcțională sau să poată fi echipată corespunzător în cel mai scurt timp;
- să fie independent de alți terți atât ca spații, cât și ca branșamente pentru utilități;
- să aibă realizate branșamentele pentru utilități;
- starea tehnică a imobilului să fie foarte bună și imobilul să fie de cel puțin clasa A;
- să nu prezinte riscuri în exploatare (grad de seismicitate 8 grade pe scara Richter) sau pericol public;
- să dispună de parcare amenajată pentru parcare a unui număr minim de 66 și maxim de 75 de autoturisme.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

